Vyfde Jaer. Nr 17. Zaturdag, 24 April 1858.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week, 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de We J.-P. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, nr 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . 15 »
De reklamen » » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, ofwel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 24 APRIL.

Brievenpost.

Herhaelde malen hebben wy reeds gereklameerd tegen de ongehoorde overschatting van brieven, welke niet voldoende gefrankeerd zyn.

Als men by voorbeeld eenen brief verzendt uit Parys, en men er geene postzegels genoeg op doet, dan worden de postzegels van Parys, op de plaets der bestemming, vernietigd, en men moet niet alleen het *volle* port: maer nog boete op den koop toe betalen.

Een dagblad zegt hierover het volgende:

« Men legt ons eenen omslag voor oogen van eenen brief, verzonden van Parys en dragende twee postzegels. Die zegels zyn vernietigd, omdat de frankeering niet voldoende was, *en men vraegt eene voledige schatting, beloopende* 1 fr. 30; 1 fr. 20 voor het port en 10 centiemen boete.

» Aldus kost deze brief, waervan de administratie slechts 1 fr. 20 moest trekken, aen den afzender en dengene, die hem ontvangen heeft, *twee francs en tien centiemen.*

» Als de post-administratie zoo blyft voorthandelen, dan zullen alle persoonen die voortaen mogten twyfelen over het getal zegels, benoodigd voor een brief, den brief niet-gefrankeert zenden, en een der oogmerken van de posthervorming zal alzoo mislukt zyn. »

Het zyn wy niet alleen die reeds herhaelde keeren tegen die ongehoorde schatting gereklameerd hebben — een aental dagbladen hebben ook die manier van doen, als onregtveerdig en hoogst nadeelig aen onze handelsbelangen, gebrandmerkt.

Men straft in dit geval, meest altyd de vergissing en niet den kwaden wil, en het zou dus redelyk zyn, dat men voortaen de postzegels liet tellen, die op den brief geplakt zyn, en dat men slechts de by-betaling vroeg van het te kort — aengenomen nog dat soort van boete.

Wat ons te meer doet aendringen, is het volgende zonderling geval, dat wy insgelyks in eerstgezegd blad vinden:

» Maer het geval, dat ons bezig houdt, heeft eene andere byzonderheid. De brief, gewogen ZONDER *de postzegels die er op geplakt zyn*, was maer zoo zwaer, dat twee postzegels genoeg waren. Maer MET de twee postzegels er op, wordt een derde zegel noodig. Had men nu den brief niet-gefrankeerd verzonden, dan had men betaeld 90 centimen, er inbegrepen de boete; de frankeering zelve bragt den prys op van 1 fr. 20 gelygvormig aen de wet. Die laetste omstandigheid scheen ons zonderling genoeg toe, om vermeld te worden.

Wy hopen, dat in het belang van het algemeen hier in welhaest zal voorzien worden, en dat die onregtveerdige tegenstrydigheid zal ophouden.

Wy hebben onlangs bewezen hoe noodzakelyk het was van te zorgen voor de gemeentelyke onderwyzers, wier toestand waerlyk de grootste belangstelling verdient; het dacht ons dat het redelyk en regtveerdig was van eerst en vooral te zorgen voor de kleine bedienden die nauwelyks met hun gering traktement kunnen bestaen. Zoo hebben het ministerie en zyne meerderheid der Kamer er niet over gedacht: de eerste vermeerdering van traktement is toegestaen geworden aen de leden van het rekeningshof, die reeds zes a zeven duizend franks jaerlyks trokken.

Wy weten het zeer wel, de diensten welke gemelde leden aen het land bewyzen, de noodzakelykheid in welke zy zich bevinden van te Brussel te woonen en groote onkosten te doen, enz., verdienen eene grootere jaerwedde; maer zy hadden kunnen wachten, en wy zyn er van overtuigd, niet één van hen zou er één woord tegen willen zeggen hebben indien men eerst en vooral gezorgd had voor de gemeentelyke onderwyzers en sekretarissen.

Het ministerie en de meerderheid der Kamer hebben er anders over gedacht, en zy hebben begonnen langst waer zy moesten eindigen. Het is een akt van slecht bestuer, niet tegenstaende de belofte die gedaen is geweest van het toekomende jaer iets te vragen voor de gemeentelyke sekretarissen. Een goed gouvernement zorgt vooral voor het noodzakelyke, en ziet daer na of het hem zyne geldmiddelen toelaten om voor het betamelyke te zorgen. Aldus handelt ook een goede vader des huisgezins, en het gouvernement, dat niets anders is dan een groot huisgezin, had moeten op de zelfde wyze te werke gaen. Jammer is 't dat het zulks uit het oog verloren heeft.

In al de gedeelten des lands beklaegt men zich over de ongemeene partydigheid, welke het ministerie aen den dag legt in zyne benoemingen van staetsbedienden en ambtenaren. Na eene menigte burgemeesters en schepenen, tegen den uitdrukkelyken wil der gemeentekiezers te hebben benoemd, handelt het op dezelfde onregelmatige wyze met de regtbanken. Geene andere dan *politieke* bewezene diensten worden in acht genomen. Te Antwerpen heeft minister Tesch twee jonge advokaten uit de administratie-bureelen benoemd tot regters by het tribunael van eersten aenleg, zonder dit tribunael in het minste geraedpleegd te hebben en ten nadeele der kandidaten die sedert lang het ambt van bygevoegde regters bekleedden. Ook van de vier dezer regters hebben er drie hun ontslag gegeven: men zoekt, zeggen zy, nu de regters niet meer in den *barreau*, maer wel in den *bureau*. Te Luik zal men eerstdaegs eenen arrondissements-kommissaris benoemen tot regter by de regtbank van eersten aenleg; en welke titels heeft deze ambtenaer hier toe? Geene andere dan bewezene diensten tydens de kiezingen. Is dit niet een goed middel om de regters en der zelver uitspraken door het volk te doen eerbiedigen?

In eene der laetste zittingen van het Senaet heeft M. de graef de Renesse-Breidbach op nieuw de aendacht der vergadering gevestigd op den verlaten toestand in denwelken het gouvernement het grootste gedeelte van Limburg laet verkeeren. Het noord-oost gedeelte van België is inderdaed beroofd van alle voordeelen welke de andere provinciën van het land ten deele gevallen zyn. Ofschoon deze streek het tiende gedeelte van ons ryk uitmake en voor een tiende bygedragen hebbe in de onkosten van kanalen en yzeren wegen, ziet men dezelve onterfd van alles wat elders voorspoed en bloei te wege brengt. Niet alleen het arrondissement Tongeren, maer ook de stad en het kanton Maeseyck hebben tot heden vruchtelooze poogingen gedaen om op hunne beurt in de staets gunsten te kunnen mededeelen.

Onze achtbare senateur, die geene gelegenheid laet voorby gaen om de belangens van onze provincie voortestaen, heeft hierop de ernstige aendacht van het Senaet en van M. den minister van openbare werken gevestigd.

M. de minister van openbare werken heeft een zeer gunstig en welwillend antwoord aen onzen senateur gegeven. Hy heeft verklaerd dat de projekten van yzeren wegen in de provincie Limburg, volgens hem, de grootste aendacht waerdig zyn; hy heeft er bygevoegd dat hy zich in betrekking gesteld heeft met de vragers van concessie, en dat hy in dit oogenblik eene nieuwe communicatie van hen verwacht alvorens aen hunne vraeg gevolg kunnen te geven. De minister heeft ook schoone beloften gedaen voor de stad en het kanton Maeseyck die niet meer reden hebben van voldaen te zyn dan de Tongenaren. Zouden de beloften des ministers dit mael meer verwezentlykt worden dan vroeger? Wy wenschen het, doch wy vreezen dat het wederom hof-wywater zal zyn.

DE DOCHTER VAN DEN SCHILDER.

Een arme schilder, wiens talent geheel zyne fortuin uitmaekte, en wiens eenige vreugde zyne eenige dochter was, had de laetste week zyns levens bereikt. De arbeid, meer nog dan de ouderdom, had hem verzwakt, want hy telde slechts zeventig jaren, en er was geene hoop meer, dan voor zyne dochter alleen, die nog altoos hoopte. Wanneer men pas de baen des levens intreedt, heeft de hoop zulke diepe wortelen in ons hart geschoten! Het is maer met de jaren, en de ontgoochelingen, welke zy medebrengen, dat die schoone bloem uit onze ziele wordt gerukt; en Sophia was nog niet tot dat punt gekomen.

» Gy zyt vermoeid, kind, sprak de grysaerd, op zyn bed uitgestrekt... Kom my ombelzen.

— Oh! ja, lieve vader... u ombelzen, dat geeft my altoos rust. En het jonge meisje verliet haren schilderezel en ging den ouden vader ombelzen, die haer eenige oogenblikken op zyne benauwde en hygende borst gedrukt hield. Het was treurig en roerend te zien, hoe dit lieve aengezigt met zyne zoo rooskleurige wangen over het bleeke en gerimpelde voorhoofd des zieken hing; men zoude gezegd hebben een engel, die de smart vertroost.

— Arme Sophia! wat is het smartelyk u zoo alleen te moeten laten!

— Vader! spreek toch zoo niet; vader lief verwerp die gedachte!

— Myn dierbaer kind, ik gevoel my zoo zwak.

— En ik gevoel my zoo sterk, om u op te passen en te verzorgen.

— Ik doe u de krachten verliezen.

— God geeft er my alle dagen nieuwe.

— Gy bemint God toch wel?

— Vader, gy hebt my geleerd hem te beminnen, door my de schoonheid van zyne werken te leeren kennen... Hy weet wel dat ik u noodig heb; ik vertrouw op Hem.

— Ik ook, myn kind; en dit vertrouwen maekt my sterk: ik weet dat Hy goed en barmhartig is! » Wyl hy die woorden uitsprak, wendde de grysaerd den blik van het aengezigt zyner beminde dochter en verhief dien ten hemel.

Sophia vertrouwde dat God haer den ouden vader zoude laten; die gedachte was eene aerdsche gedachte.

De vader vertrouwde dat God hem zyne feilen zoude vergeven, dit was eene gedachte van den hemel.

» Breng uw werk nader by, Sophia; het schynt my reeds ver gevorderd.

— Ik arbeid er aen met moed; onze vriend, M. Langlois, heeft my verzekerd, dat ik het zoude kunnen verkoopen aen iemand, die belang in ons stelt, aen den eerwaerden heer Gaussier. Indien ik dat schilderytje verkoop, weet ik wel wat ik met myn geld zal doen.

— Ik weet het ook wel.

— Wie heeft u zulks gezegd?

— Myn hart en het uwe... Ik weet dat gy maer eene enkele gedachte hebt.

— Dewelke?

— Uw ouden vader!... en ik weet dat gy gaerne dien hof van Sint-Aignan zoudt huren, alwaer wy te zamen zyn naer toe gegaen... Gy meent, dat ik daer eene gezondere lucht zal inademen.

— Wat raedt gy juist!

— Wat raedt gy u door elk woord, door elke uwer dagelyksche handelingen!

— Welnu! ja, vader; gy weet alles, gy hebt alles geraden, gy kent thans den vurigsten myner wenschen... Die is dat gy weldra zoo sterk zyt, dat wy u daerheen kunnen voeren... De lillas beginnen reeds te botten, de hyacinten, de meibloemen en de kleine oranjekleurige klokskens van den saffraen steken hare kopjes uit den van sneeuw bedekten grond... Van die hoogten zullen wy verrukkende vergezigten te teekenen en te schilderen hebben; ik zal by u komen zitten, by u werken, terwyl gy de zoo streelende, zoo heilzame lentelucht zult inademen.

— Lentelucht! herhaelde de grysaerd, treurig het hoofd schuddende; de veranderingen van jaergetyde zyn dikwyls noodlottig.

— Ho! daer hebt gy weêr sombere gedachten!

— Gy hebt gelyk, goede Sophia, ik heb ongelyk niet te hopen.... Welaen, ik wil hopen, zoo als gy.... Ja, wy zullen te zamen naer uwen tuin gaen.... Maer laet my uwe schildery zien, breng ze by my; een weinig meer naer den regterkant; plaets ze in een goed licht.... Wel, zeer wel, zy is goed; zy schynt nog verwarmd, verbrand door het vuer des onweders.... Maer wat hebt gy een treurig onderwerp gekozen, myn kind!.... In eene negentienjarige verbeelding zoude alles lagchend moeten wezen, en uw werk ademt enkel droefgeestigheid.... Waerom uwe gedachte op zoo vele treurigheid vestigen? Een gryzaerd, zoo als ik, zoude eene dergelyke schildery hebben kunnen maken.... Maer gy, jong meisje.... gy moet dan in den grond uws harten verdriet hebben....

— Vader, ik heb geen verdriet, dan wanneer ik u zie lyden en niet hopen.... Zoo ik tot onderwerp myner schil-